

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/sledztwa/sledztwa/oddzialowa-komisja-w-krakowie/31559,Sledztwa-zakonczone-skierowanie-m-aktu-oskarzenia.html>
27.04.2024, 16:24

Śledztwa zakończone skierowaniem aktu oskarżenia

1. Śledztwo w sprawie zbrodni komunistycznej, stanowiącej jednocześnie zbrodnię przeciwko ludzkości polegające na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariusza państwa komunistycznego, wiceprokuratora Prokuratury Rejonowej w Kielcach, poprzez zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec prowadzących działalność antykomunistyczną nauczyciela akademickiego WSP w Kielcach Leszka T. w 05.1982r. oraz działacza NSZZ „Solidarność” Rolników Indywidualnych Tadeusza K. w 12.1983r. oraz podżeganie innych osób, członków składów orzekających Sądu Wojewódzkiego w Kielcach do bezprawnego pozbawiania wolności nauczyciela akademickiego WSP w Kielcach Leszka T. i członków NSZZ „Solidarność” w Kielcach Lecha M., Zygmunta M., Stanisława K., Edwarda L. w 1982 r. w ramach represji za ich działalność w organizacji niepodległościowej (S 42.2021.Zk).

Śledztwo zostało w niniejszej sprawie wszczęte w dniu 12 października 2021r. W toku śledztwa zebrano materiał dowodowy, w postaci zeznań świadków, oględzin akt oraz uzyskanej dokumentacji, który dał podstawę do przedstawienia – Kazimierzowi B. byłemu wiceprokuratorowi Prokuratury Rejonowej w Kielcach zarzutów o to, że:

I. w dniu 14 maja 1982 r. w Kielcach, dopuścił się zbrodni komunistycznej będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, poważnym prześladowaniem osoby z powodu jej przynależności do określonej grupy politycznej, w ten sposób, że jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – wiceprokurator Prokuratury Rejonowej w Kielcach przekroczył swe uprawnienia wydając w postępowaniu o sygn. 1 Ds 1211/82 postanowienie o zastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec prowadzącego działalność antykomunistyczną nauczyciela akademickiego Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Kielcach Leszka T., czym bezprawnie pozbawił go wolności na czas dłuższy niż 14 dni, co stanowiło wyraz stosowania represji wobec Leszka T. z powodu wyrażanych przez niego przekonań politycznych, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w powołanym postępowaniu Prokuratury Rejonowej w Kielcach nie dawał żadnych podstaw do przyjęcia, iż Leszek T. dopuścił się jakiegokolwiek czynu zabronionego ustawą,

II. w dniu 28 czerwca 1982 r. w Kielcach, dopuścił się zbrodni komunistycznej będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, poważnym prześladowaniem osoby z powodu jej przynależności do określonej grupy politycznej, w ten sposób, że jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - wiceprokurator Prokuratury Rejonowej w Kielcach, przekroczył

swe uprawnienia pełniąc obowiązki oskarżyciela publicznego na rozprawie przed Sądem Wojewódzkim w Kielcach, w postępowaniu o sygn. II 1 K 142/82, w sprawie przeciwko prowadzącemu działalność antykomunistyczną nauczycielowi akademickiemu Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Kielcach Leszkowi T., nakłaniał członków składu orzekającego tego Sądu do bezprawnego pozbawienia go wolności na czas dłuższy niż 14 dni, wnosząc o wymierzenie mu kary czterech lat pozbawienia wolności, co stanowiło wyraz stosowania represji wobec Leszka T. z powodu wyrażanych przez niego przekonań politycznych, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w powołanym postępowaniu Sądu Wojewódzkiego w Kielcach nie dawał żadnych podstaw do przyjęcia, iż Leszek T. dopuścił się jakiegokolwiek czynu zabronionego ustawą,

III. w dniu 30 lipca 1982 r. w Kielcach, dopuścił się zbrodni komunistycznej będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, poważnym prześladowaniem osoby z powodu jej przynależności do określonej grupy politycznej, w ten sposób, że jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - wiceprokurator Prokuratury Rejonowej w Kielcach przekroczył swe uprawnienia pełniąc obowiązki oskarżyciela publicznego na rozprawie przed Sądem Wojewódzkim w Kielcach, w postępowaniu o sygn. II 1 K 163/82, w sprawie przeciwko prowadzącemu działalność antykomunistyczną członkowi Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” Zygmunta M., nakłaniał członków składu orzekającego tego Sądu do bezprawnego pozbawienia go wolności na czas dłuższy niż 14 dni, wnosząc o wymierzenie mu kary czterech lat pozbawienia wolności, co stanowiło wyraz stosowania represji wobec Zygmunta M. z powodu wyrażanych przez niego przekonań politycznych, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w powołanym postępowaniu Sądu Wojewódzkiego w Kielcach nie dawał żadnych podstaw do przyjęcia, iż Zygmunt M. dopuścił się jakiegokolwiek czynu zabronionego ustawą,

IV. w dniu 30 lipca 1982 r. w Kielcach, dopuścił się zbrodni komunistycznej będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, poważnym prześladowaniem osoby z powodu jej przynależności do określonej grupy politycznej, w ten sposób, że jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - wiceprokurator Prokuratury Rejonowej w Kielcach przekroczył swe uprawnienia pełniąc obowiązki oskarżyciela publicznego na rozprawie przed Sądem Wojewódzkim w Kielcach, w postępowaniu o sygn. II 1 K 163/82, w sprawie przeciwko prowadzącemu działalność antykomunistyczną członkowi Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” Lechowi M., nakłaniał członków składu orzekającego tego Sądu do bezprawnego pozbawienia go wolności na czas dłuższy niż 14 dni, wnosząc o wymierzenie mu kary czterech lat pozbawienia wolności, co stanowiło wyraz stosowania represji wobec Lecha M. z powodu wyrażanych przez niego przekonań politycznych, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w powołanym postępowaniu Sądu Wojewódzkiego w Kielcach nie dawał żadnych podstaw do przyjęcia, iż Lech M. dopuścił się jakiegokolwiek czynu zabronionego ustawą,

V. w dniu 30 lipca 1982 r. w Kielcach, dopuścił się zbrodni komunistycznej będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, poważnym prześladowaniem osoby z powodu jej przynależności do określonej grupy politycznej, w ten sposób, że jako funkcjonariusz

państwa komunistycznego - wiceprokurator Prokuratury Rejonowej w Kielcach przekroczył swe uprawnienia pełniąc obowiązki oskarżyciela publicznego na rozprawie przed Sądem Wojewódzkim w Kielcach, w postępowaniu o sygn. II 1 K 163/82, w sprawie przeciwko prowadzącemu działalność antykomunistyczną członkowi Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” Edwardowi L., nakłaniał członków składu orzekającego tego Sądu do bezprawnego pozbawienia go wolności na czas dłuższy niż 14 dni, wnosząc o wymierzenie mu kary czterech lat pozbawienia wolności, co stanowiło wyraz stosowania represji wobec Edwarda L. z powodu wyrażanych przez niego przekonań politycznych, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w powołanym postępowaniu Sądu Wojewódzkiego w Kielcach nie dawał żadnych podstaw do przyjęcia, iż Edward L. dopuścił się jakiegokolwiek czynu zabronionego ustawą,

VI. w dniu 30 lipca 1982 r. w Kielcach, dopuścił się zbrodni komunistycznej będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, poważnym prześladowaniem osoby z powodu jej przynależności do określonej grupy politycznej, w ten sposób, że jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - wiceprokurator Prokuratury Rejonowej w Kielcach przekroczył swe uprawnienia pełniąc obowiązki oskarżyciela publicznego na rozprawie przed Sądem Wojewódzkim w Kielcach, w postępowaniu o sygn. II 1 K 163/82, w sprawie przeciwko prowadzącemu działalność antykomunistyczną członkowi Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” Stanisławowi K., nakłaniał członków składu orzekającego tego Sądu do bezprawnego pozbawienia go wolności na czas dłuższy niż 14 dni, wnosząc o wymierzenie mu kary czterech lat pozbawienia wolności, co stanowiło wyraz stosowania represji wobec Stanisława K. z powodu wyrażanych przez niego przekonań politycznych, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w powołanym postępowaniu Sądu Wojewódzkiego w Kielcach nie dawał żadnych podstaw do przyjęcia, iż Stanisław K. dopuścił się jakiegokolwiek czynu zabronionego ustawą,

VII. w dniu 13 grudnia 1983 r. w Kielcach, dopuścił się zbrodni komunistycznej będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, poważnym prześladowaniem osoby z powodu jej przynależności do określonej grupy politycznej, w ten sposób, że jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - wiceprokurator Prokuratury Rejonowej w Kielcach przekroczył swe uprawnienia, wydając w postępowaniu o sygn. 2 Ds 1441/82 tej Prokuratury postanowienie o zastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec prowadzącego działalność antykomunistyczną członka Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” Rolników Indywidualnych Tadeusza K., czym bezprawnie pozbawił go wolności na czas dłuższy niż 14 dni, co stanowiło wyraz stosowania represji wobec Tadeusza K. z powodu wyrażanych przez niego przekonań politycznych, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w powołanym postępowaniu Prokuratury Rejonowej w Kielcach nie dawał żadnych podstaw do przyjęcia, iż Tadeusz K. dopuścił się jakiegokolwiek czynu zabronionego ustawą.

Sprawa zakończona skierowaniem aktu oskarżenia w dniu 24.06.2022 roku.

2. Śledztwo w sprawie zbrodni komunistycznej stanowiącej jednocześnie

zbrodnię przeciwko ludzkości polegającą na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa komunistycznego poprzez bezprawne pozbawienie wolności Józefa J., Tadeusza P., Zbigniewa L., Krzysztofa W., K., Krzysztofa W., Mieczysława G., Tadeusza N. i, Tadeusza Z. w okresie od 8 lutego 1982r. do 6 maja 1982r. w Nowym Sączu w związku z działalnością w organizacji NSZZ „Solidarność” i kolportowaniu ulotek, na czas powyżej 7 dni (S 40.2022.Zk).

Śledztwo zostało w niniejszej sprawie wszczęte w dniu 5 lipca 2022r. W toku śledztwa zebrano materiał dowodowy, w postaci zeznań świadków, oględzin akt oraz uzyskanej dokumentacji, który dał podstawę do przedstawienia – Leszkowi P. byłemu sędziemu Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie zarzutów o to, że:

I. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Józefa J. na 4 lata pozbawienia wolności, za czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Leszek P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177),

II. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje

uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Tadeusza P. na 4 lata pozbawienia wolności, za czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla podejrzanego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Leszek P. w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 24 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177),

III. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Zbigniewa L. na 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne

oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Leszek P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 kwietnia 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177),

IV. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Krzysztofa W. – K. na 4 lata pozbawienia wolności za czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Leszek P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177),

V. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Krzysztofa W. na 3 lata pozbawienia wolności, za czyn z art. 48 ust. 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Leszek P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983 r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177),

VI. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Mieczysława G. na 3 lata pozbawienia wolności za czyn z art. 48 ust. 2 w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia

społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Leszek P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

VII. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Tadeusza N. na 2 lata pozbawienia wolności za czyn z art. 48 ust. 2 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Leszek P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art.

3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177),

VIII. w dniu 26 marca 1982r r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Adama S. o czyn z art. 48 ust. 2 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, na karę 1 roku pozbawienia wolności w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzuconego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że Adam Skierkowski publicznie wyszydzał urząd Premiera i rozpowszechniał wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych karykatur nie zawierała żadnych takich wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Leszek P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 26 marca 1982r. do 20 maja 1982r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177),

Romanowi D. byłemu sędziemu Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie zarzutów o to, że:

IX. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Józefa J. na 4 lata pozbawienia wolności za czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa,

a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

X. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Tadeusza P. na 4 lata pozbawienia wolności za czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969 r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń

przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 24 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

XI. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Zbigniewa L. na 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 kwietnia 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177),

XII. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje

uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Krzysztofa W. – K. na 4 lata pozbawienia wolności, za czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177),

XIII. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Krzysztofa W. – K. na 3 lata pozbawienia wolności, za czyn z art. 48 ust. 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez

prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177),

XIV. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Mieczysława G. na 3 lata pozbawienia wolności za czyn z art. 48 ust. 2 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji

Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

XV. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Tadeusza N. na 2 lata pozbawienia wolności za czyn z art. 48 ust. 2 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

Eugeniuszowi M. byłemu prokuratorowi Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie zarzutów o to, że:

XVI. w dniu 3 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary 6 lat pozbawienia wolności dla Józefa J., oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w

sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Eugeniusz M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

XVII. w dniu 3 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary 5 lat pozbawienia wolności dla Tadeusza P., oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne podejrzanego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Eugeniusz M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i

poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177),

XVIII. w dniu 3 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary 4 lata pozbawienia wolności dla Zbigniewa L. oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne podejrzanego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Eugeniusz M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177),

XIX w dniu 3 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby pozbawiono wolności nakłaniał Sąd

Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary 4 lata pozbawienia wolności dla Krzysztofa W. - K., oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań - przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne podejrzanego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Eugeniusz M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno - politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177),

XX. w dniu 3 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary 4 lata pozbawienia wolności dla Krzysztofa W. - K., oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań - przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia

społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne podejrzanego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Eugeniusz M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177),

XXI. w dniu 3 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary 3 lat pozbawienia wolności dla Mieczysława G. oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne podejrzanego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Eugeniusz M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w

zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177),

XXII. w dniu 3 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary na 3 lata pozbawienia wolności dla Tadeusza N. oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r. w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne podejrzanego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Eugeniusz M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r.o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177),

XXIII. w dniu 3 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary 3 lata pozbawienia wolności dla Tadeusza Z. oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy

tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Eugeniusz M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnie przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177).

Sprawa zakończona skierowaniem aktu oskarżenia w dniu 26.06.2023 roku.

3. Śledztwo w sprawie zbrodni komunistycznej stanowiącej jednocześnie zbrodnię przeciwko ludzkości polegającej na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariusza państwa komunistycznego poprzez bezprawne pozbawienie wolności Wojciecha C. i Jana M. od 24 lutego 1982r. w Krakowie na czas powyżej 7 dni (S 2.2023.Zk).

Śledztwo zostało w niniejszej sprawie wszczęte w dniu 16 stycznia 2023r. W toku śledztwa zebrano materiał dowodowy, w postaci zeznań świadków, oględzin akt oraz uzyskanej dokumentacji, który dał podstawę do przedstawienia – Romanowi D. sędziemu Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie zarzutów o to, że:

I. w dniu 16 kwietnia 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi członkami składu orzekającego odnośnie, których postępowanie prawomocnie zakończono, wydał w sprawie sygn. akt SoW 257/82 wyrok skazujący Jana M. na karę 3 lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 48 ust. 2 i 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony

rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 16 kwietnia 1982r. do dnia 7 kwietnia 1983 r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

II. w dniu 16 kwietnia 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi członkami składu orzekającego odnośnie których postępowanie prawomocnie zakończono, wydał w sprawie sygn. akt SoW 257/82 wyrok skazujący Wojciecha C. na karę 3 lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla podejrzanego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego,

które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 16 kwietnia 1982r. do 1 czerwca 1983 r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

III. w dniu 14 kwietnia 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi członkami składu orzekającego odnośnie których postępowanie prawomocnie zakończono, wydał w sprawie sygn. akt SoW 247/82 wyrok skazujący Tadeusza Ś. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czynz art. 46 ust 1 w zb z art 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym i w zb. z art. 11 § 1 kk z 1969 r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 14 kwietnia 1982r. do 23 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

IV. w dniu 14 kwietnia 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje

uprawnienia w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi członkami składu orzekającego odnośnie których postępowanie prawomocnie zakończono, wydał w sprawie sygn. akt SoW 247/82 wyrok skazujący Adama K. na karę 3 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 46 ust 1 w zb z art 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym i w zb. z art. 11 § 1 kk z 1969 r. w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 14 kwietnia 1982 r. do 23 maja 1983 r.,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

V. w dniu 14 kwietnia 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi członkami składu orzekającego odnośnie których postępowanie prawomocnie zakończono, wydał w sprawie sygn. akt SoW 247/82 wyrok skazujący Edwarda K. na karę 3 lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 46 ust 1 w zb z art 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym i w zb. z art. 11 § 1 kk z 1969 r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem

sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 14 kwietnia 1982 r. do 28 czerwca 1982r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw.

z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

VI. w dniu 14 kwietnia 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi członkami składu orzekającego odnośnie których postępowanie prawomocnie zakończono, wydał w sprawie sygn. akt SoW 247/82 wyrok skazujący Grzegorza J. na karę 3 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 46 ust 1 w zb z art 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym i w zb. z art. 11 § 1 kk z 1969 r., w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres

powyżej 7 dni od 14 kwietnia 1982 r. do 26 listopada 1982r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023 r. poz.102),

VII. w dniu 27 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi członkami składu orzekającego odnośnie których postępowanie prawomocnie zakończono, wydał w sprawie sygn. akt SoW 246/82 wyrok skazujący Mariana K. na karę 3 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 270 § 1 i 2 kk z 1969 r. i z art. 48 ust. 2,3,4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 27 maja 1982r. do 17 czerwca 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102).

Andrzejowi G. byłemu podprokuratorowi Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie zarzutów o to, że:

VIII. w dniu 17 marca 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – podprokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje

uprawnienia w ten sposób, że pozbawił wolności poprzez wydanie postanowienia o tymczasowym aresztowaniu Wojciecha C., podejrzanego o czyn z art. 48 ust. 2 i 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Andrzej G., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 17 marca 1982 r. do 16 kwietnia 1982 r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

IX. w dniu 17 marca 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – podprokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że pozbawił wolności poprzez wydanie postanowienia o tymczasowym aresztowaniu Mariana K., podejrzanego o czyn z art. 48 ust. 2 i 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne

oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Andrzej G., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 17 marca 1982 r. do 16 kwietnia 1982 r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102).

Markowi G. byłemu prokuratorowi Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie zarzutów o to, że:

X. w dniu 14 kwietnia 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby Tadeusza Ś. pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary 6 lat pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonego o czyn z art. 46 ust 1 i z art. 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Marek G., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XI. w dniu 14 kwietnia 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby Adama K. pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary 6 lat pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonego o czyn z art. 46 ust 1 i z art. 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Marek G., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XII. w dniu 14 kwietnia 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby Edwarda K. pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary 6 lat pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonego o czyn z art. 46 ust 1 i z art. 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres

penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Marek G., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XIII. w dniu 14 kwietnia 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby Grzegorza J. pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary 6 lat pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonego o czyn z art. 46 ust 1 i z art. 48 ust. 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Marek G., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię

przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

Jerzemu Ch. byłemu prokuratorowi Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie zarzutów o to, że:

XIV. w dniu 16 kwietnia 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby Jana M. pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary 6 lat pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2 i 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jerzy Ch., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102),

XV. w dniu 16 kwietnia 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby Wojciecha C. pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie

wymierzenia kary 5 lat pozbawienia wolności dla w/w, oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2 i 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Jerzy Ch., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102).

Sprawa zakończona skierowaniem aktu oskarżenia w dniu 23.01.2024 roku.

4. Śledztwo w sprawie zbrodni komunistycznej, stanowiącej jednocześnie zbrodnię przeciwko ludzkości polegające na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariusza państwa komunistycznego, wiceprokuratora Prokuratury Rejonowej w Kielcach, poprzez zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec prowadzących działalność antykomunistyczną nauczyciela akademickiego WSP w Kielcach Leszka T. w 05.1982r. oraz działacza NSZZ „Solidarność” Rolników Indywidualnych Tadeusza K. w 12.1983r. oraz podżeganie innych osób, członków składów orzekających Sądu Wojewódzkiego w Kielcach do bezprawnego pozbawiania wolności nauczyciela akademickiego WSP w Kielcach Leszka T. i członków NSZZ „Solidarność” w Kielcach Lecha M., Zygmunta M., Stanisława K., Edwarda L. w 1982 r. w ramach represji za ich działalność w organizacji niepodległościowej (S 42.2021.Zk).

Śledztwo zostało w niniejszej sprawie wszczęte w dniu 12 października 2021r. W toku śledztwa zebrano materiał dowodowy, w postaci zeznań świadków, oględzin akt oraz

uzyskanej dokumentacji, który dał podstawę do przedstawienia – Kazimierzowi B. byłemu wiceprokuratorowi Prokuratury Rejonowej w Kielcach zarzutów o to, że:

I. w dniu 14 maja 1982 r. w Kielcach, dopuścił się zbrodni komunistycznej będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, poważnym prześladowaniem osoby z powodu jej przynależności do określonej grupy politycznej, w ten sposób, że jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - wiceprokurator Prokuratury Rejonowej w Kielcach przekroczył swe uprawnienia wydając w postępowaniu o sygn. I Ds 1211/82 postanowienie o zastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec prowadzącego działalność antykomunistyczną nauczyciela akademickiego Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Kielcach Leszka T., czym bezprawnie pozbawił go wolności na czas dłuższy niż 14 dni, co stanowiło wyraz stosowania represji wobec Leszka T. z powodu wyrażanych przez niego przekonań politycznych, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w powołanym postępowaniu Prokuratury Rejonowej w Kielcach nie dawał żadnych podstaw do przyjęcia, iż Leszek T. dopuścił się jakiegokolwiek czynu zabronionego ustawą,

II. w dniu 28 czerwca 1982 r. w Kielcach, dopuścił się zbrodni komunistycznej będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, poważnym prześladowaniem osoby z powodu jej przynależności do określonej grupy politycznej, w ten sposób, że jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - wiceprokurator Prokuratury Rejonowej w Kielcach, przekroczył swe uprawnienia pełniąc obowiązki oskarżyciela publicznego na rozprawie przed Sądem Wojewódzkim w Kielcach, w postępowaniu o sygn. II 1 K 142/82, w sprawie przeciwko prowadzącemu działalność antykomunistyczną nauczycielowi akademickiemu Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Kielcach Leszkowi T., nakłaniał członków składu orzekającego tego Sądu do bezprawnego pozbawienia go wolności na czas dłuższy niż 14 dni, wnioskując o wymierzenie mu kary czterech lat pozbawienia wolności, co stanowiło wyraz stosowania represji wobec Leszka T. z powodu wyrażanych przez niego przekonań politycznych, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w powołanym postępowaniu Sądu Wojewódzkiego w Kielcach nie dawał żadnych podstaw do przyjęcia, iż Leszek T. dopuścił się jakiegokolwiek czynu zabronionego ustawą,

III. w dniu 30 lipca 1982 r. w Kielcach, dopuścił się zbrodni komunistycznej będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, poważnym prześladowaniem osoby z powodu jej przynależności do określonej grupy politycznej, w ten sposób, że jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - wiceprokurator Prokuratury Rejonowej w Kielcach przekroczył swe uprawnienia pełniąc obowiązki oskarżyciela publicznego na rozprawie przed Sądem Wojewódzkim w Kielcach, w postępowaniu o sygn. II 1 K 163/82, w sprawie przeciwko prowadzącemu działalność antykomunistyczną członkowi Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” Zygmunta M., nakłaniał członków składu orzekającego tego Sądu do bezprawnego pozbawienia go wolności na czas dłuższy niż 14 dni, wnioskując o wymierzenie mu kary czterech lat pozbawienia wolności, co stanowiło wyraz stosowania represji wobec Zygmunta M. z powodu wyrażanych przez niego przekonań politycznych, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w powołanym postępowaniu Sądu Wojewódzkiego w Kielcach nie dawał żadnych podstaw do przyjęcia, iż

Zygmunt Mazur dopuścił się jakiegokolwiek czynu zabronionego ustawą,

IV. w dniu 30 lipca 1982 r. w Kielcach, dopuścił się zbrodni komunistycznej będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, poważnym prześladowaniem osoby z powodu jej przynależności do określonej grupy politycznej, w ten sposób, że jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - wiceprokurator Prokuratury Rejonowej w Kielcach przekroczył swe uprawnienia pełniąc obowiązki oskarżyciela publicznego na rozprawie przed Sądem Wojewódzkim w Kielcach, w postępowaniu o sygn. II 1 K 163/82, w sprawie przeciwko prowadzącemu działalność antykomunistyczną członkowi Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” Lechowi M., nakłaniał członków składu orzekającego tego Sądu do bezprawnego pozbawienia go wolności na czas dłuższy niż 14 dni, wnosząc o wymierzenie mu kary czterech lat pozbawienia wolności, co stanowiło wyraz stosowania represji wobec Lecha M. z powodu wyrażanych przez niego przekonań politycznych, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w powołanym postępowaniu Sądu Wojewódzkiego w Kielcach nie dawał żadnych podstaw do przyjęcia, iż Lech M. dopuścił się jakiegokolwiek czynu zabronionego ustawą,

V. w dniu 30 lipca 1982 r. w Kielcach, dopuścił się zbrodni komunistycznej będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, poważnym prześladowaniem osoby z powodu jej przynależności do określonej grupy politycznej, w ten sposób, że jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - wiceprokurator Prokuratury Rejonowej w Kielcach przekroczył swe uprawnienia pełniąc obowiązki oskarżyciela publicznego na rozprawie przed Sądem Wojewódzkim w Kielcach, w postępowaniu o sygn. II 1 K 163/82, w sprawie przeciwko prowadzącemu działalność antykomunistyczną członkowi Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” Edwardowi L., nakłaniał członków składu orzekającego tego Sądu do bezprawnego pozbawienia go wolności na czas dłuższy niż 14 dni, wnosząc o wymierzenie mu kary czterech lat pozbawienia wolności, co stanowiło wyraz stosowania represji wobec Edwarda L. z powodu wyrażanych przez niego przekonań politycznych, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w powołanym postępowaniu Sądu Wojewódzkiego w Kielcach nie dawał żadnych podstaw do przyjęcia, iż Edward L. dopuścił się jakiegokolwiek czynu zabronionego ustawą,

VI. w dniu 30 lipca 1982 r. w Kielcach, dopuścił się zbrodni komunistycznej będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, poważnym prześladowaniem osoby z powodu jej przynależności do określonej grupy politycznej, w ten sposób, że jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - wiceprokurator Prokuratury Rejonowej w Kielcach przekroczył swe uprawnienia pełniąc obowiązki oskarżyciela publicznego na rozprawie przed Sądem Wojewódzkim w Kielcach, w postępowaniu o sygn. II 1 K 163/82, w sprawie przeciwko prowadzącemu działalność antykomunistyczną członkowi Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” Stanisławowi K., nakłaniał członków składu orzekającego tego Sądu do bezprawnego pozbawienia go wolności na czas dłuższy niż 14 dni, wnosząc o wymierzenie mu kary czterech lat pozbawienia wolności, co stanowiło wyraz stosowania represji wobec Stanisława K. z powodu wyrażanych przez niego przekonań politycznych, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w powołanym

postępowaniu Sądu Wojewódzkiego w Kielcach nie dawał żadnych podstaw do przyjęcia, iż Stanisław K. dopuścił się jakiegokolwiek czynu zabronionego ustawą,

VII. w dniu 13 grudnia 1983 r. w Kielcach, dopuścił się zbrodni komunistycznej będącej zbrodnią przeciwko ludzkości, poważnym prześladowaniem osoby z powodu jej przynależności do określonej grupy politycznej, w ten sposób, że jako funkcjonariusz państwa komunistycznego - wiceprokurator Prokuratury Rejonowej w Kielcach przekroczył swe uprawnienia, wydając w postępowaniu o sygn. 2 Ds 1441/82 tej Prokuratury postanowienie o zastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec prowadzącego działalność antykomunistyczną członka Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” Rolników Indywidualnych Tadeusza K., czym bezprawnie pozbawił go wolności na czas dłuższy niż 14 dni, co stanowiło wyraz stosowania represji wobec Tadeusza K. z powodu wyrażanych przez niego przekonań politycznych, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w powołanym postępowaniu Prokuratury Rejonowej w Kielcach nie dawał żadnych podstaw do przyjęcia, iż Tadeusz K. dopuścił się jakiegokolwiek czynu zabronionego ustawą.

Sprawa zakończona skierowaniem aktu oskarżenia w dniu 24.06.2022 roku.

5. Śledztwo w sprawie zbrodni komunistycznej stanowiącej jednocześnie zbrodnię przeciwko ludzkości p-ko podprokuratorowi byłej Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie o to, że w dniu 7 sierpnia 1982 roku w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, z powodu prezentowanych i wyrażanych przez Mariana S. przekonań i poglądów społeczno-politycznych stosował względem wymienionego represje naruszając jego prawa do wyrażania przekonań i opinii, co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności pokrzywdzonego do określonej grupy politycznej, (S 70.2022.Zk).

Śledztwo zostało w niniejszej sprawie wszczęte w wyniku postanowienia o wyłączeniu materiałów ze sprawy o sygn. S 64.2018.Zk. W toku śledztwa zebrano materiał dowodowy, w postaci zeznań świadków, oględzin akt oraz uzyskanej dokumentacji, który dał podstawę do przedstawienia – Eugeniuszowi M. byłemu podprokuratorowi Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie zarzutów o to, e :

w dniu 7 sierpnia 1982 roku w Krakowie, jako podprokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, będąc tym samym funkcjonariuszem państwa komunistycznego, z powodu prezentowanych i wyrażanych przez Mariana S. przekonań i poglądów społeczno-politycznych stosował względem wymienionego represje naruszając jego prawa do wyrażania przekonań i opinii, co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności pokrzywdzonego do określonej grupy politycznej, a w szczególności przekroczył przysługujące mu uprawnienia w ten sposób, że ze względów politycznych, wbrew zgromadzonemu w toku śledztwa sygn. akt Pg.Śl.II-207/82 materiałowi dowodowemu zastosował wobec ówczesnego podejrzanego Mariana S. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, w wyniku oceny w sposób dowolny

i dla podejrzanego niekorzystny dowodów zgromadzonych w toku postępowania, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanego zachowania w sytuacji, gdy zgromadzony materiał dowodowy nie dawał podstaw do przyjęcia, że podejrzany Marian S. swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzuczonego mu czynu przyjął, iż wymieniony rozpowszechniał ulotki zawierające w swej treści fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy rozpowszechniane materiały zawierały treści stanowiące wyraz jego uczuć, nastrojów, ocen, komentarzy oraz sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich deklarowanych przez Konstytucję PRL oraz przepisy prawa międzynarodowego, popełniając tym samym zbrodnię komunistyczną, stanowiącą jednocześnie zbrodnię przeciwko ludzkości, polegającą na pozbawieniu pokrzywdzonego wolności na okres czasu trwający dłużej niż 14 dni, a to od dnia 7 sierpnia 1982 roku do dnia 6 listopada 1982 roku i działaniu w ten sposób na szkodę interesu publicznego oraz interesu prywatnego ówczesnego podejrzanego.

Sprawa zakończona skierowaniem aktu oskarżenia w dniu 5.01.2023 roku.

Wyrokiem z dnia 14 lutego 2023 roku sygn. akt Sg 4/23 Wojskowy Sąd Garnizonowy w Lublinie uznał Eugeniusza M. winnym popełnienia czynu w akcie oskarżenia wymierzając wymienionemu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawiania wolności, której wykonanie-zgodnie z treścią art. 73 § 1 i 3 kk. z 1969r. warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwa) lat, zaś na podstawie art. 75 § 2 kk. z 1969r. zobowiązuje oskarżonego do listownego przeproszenia pokrzywdzonego w okresie 30 (trzydzieści) dni od dnia prawomocności wyroku. Zapadłe orzeczenie jest nieprawomocne.

6. Śledztwo w sprawie zbrodni komunistycznej stanowiącej jednocześnie zbrodnię przeciwko ludzkości polegającej na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy państwa komunistycznego poprzez bezprawne pozbawienie wolności Józefa J., Tadeusza P., Zbigniewa L., Krzysztofa W.-K., Krzysztofa W., Mieczysława G., Tadeusza N. i, Tadeusza Z. w okresie od 8 lutego 1982r. do 6 maja 1982r. w Nowym Sączu w związku z działalnością w organizacji NSZZ „Solidarność” i kolportowaniu ulotek, na czas powyżej 7 dni (S 40.2022.Zk).

Śledztwo zostało w niniejszej sprawie wszczęte w dniu 5 lipca 2022r. W toku śledztwa zebrano materiał dowodowy, w postaci zeznań świadków, oględzin akt oraz uzyskanej dokumentacji, który dał podstawę do przedstawienia – Leszkowi P. byłemu sędziemu Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie zarzutów o to, że:

I. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Józefa J. na 4 lata pozbawienia wolności, za czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim

zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Leszek P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

II. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Tadeusza P. na 4 lata pozbawienia wolności, za czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla podejrzanego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Leszek P. w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii

dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 24 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

III. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Zbigniewa L. na 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Leszek P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 kwietnia 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

IV. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Krzysztofa W. –K. na 4 lata pozbawienia wolności za czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk, w sytuacji gdy

materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Leszek P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

V. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Krzysztofa W. na 3 lata pozbawienia wolności, za czyn z art. 48 ust. 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Leszek P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno

- politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

VI. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Mieczysława G. na 3 lata pozbawienia wolności za czyn z art. 48 ust. 2 w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Leszek P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

VII. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Tadeusza N. na 2 lata pozbawienia wolności za czyn z art. 48 ust. 2 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12

grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Leszek P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

VIII. w dniu 26 marca 1982r r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Adama S. o czyn z art. 48 ust. 2 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, na karę 1 roku pozbawienia wolności w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że Adam Skierkowski publicznie wyszydzał urząd Premiera i rozpowszechniał wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych karykatur nie zawierała żadnych takich wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Leszek P., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym,

stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 26 marca 1982r. do 20 maja 1982r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

Romanowi D. byłemu sędziemu Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie zarzutów o to, że:

IX. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Józefa J. na 4 lata pozbawienia wolności za czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U.

z 2021r. poz.177)

X. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Tadeusza P. na 4 lata pozbawienia wolności za czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 24 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

XI. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Zbigniewa L. na 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie

formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno - politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 kwietnia 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

XII. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzieja Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Krzysztofa W. -K. na 4 lata pozbawienia wolności, za czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno - politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego

pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

XIII. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Krzysztofa W. na 3 lata pozbawienia wolności, za czyn z art. 48 ust. 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

XIV. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Mieczysława G. na 3 lata pozbawienia wolności za czyn z art. 48 ust. 2 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres

penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

XV. w dniu 6 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – sędzia Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał wyrok skazujący Tadeusza N. na 2 lata pozbawienia wolności za czyn z art. 48 ust. 2 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Roman D., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie wolności pokrzywdzonego na okres

powyżej 7 dni od 6 maja 1982r. do 20 maja 1983r., działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2021r. poz.177)

Eugeniuszowi M. byłemu prokuratorowi Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie zarzutów o to, że:

XVI. w dniu 3 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary 6 lat pozbawienia wolności dla Józefa J., oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Eugeniusz M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnie przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102)

XVII. w dniu 3 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie

wymierzenia kary 5 lat pozbawienia wolności dla Tadeusza P., oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r.,

w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne podejrzanego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Eugeniusz M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścić się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102)

XVIII. w dniu 3 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary 4 lata pozbawienia wolności dla Zbigniewa L. oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r.,

w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich,

zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne podejrzanego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Eugeniusz M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno - politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnie przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102)

XIX w dniu 3 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary 4 lata pozbawienia wolności dla Krzysztofa W. – K., oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2 i 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne podejrzanego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Eugeniusz M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno - politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnie przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o Instytucie

Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102)

XX. w dniu 3 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary 4 lata pozbawienia wolności dla Krzysztofa W., oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 3 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne podejrzanego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Eugeniusz M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102)

XXI. w dniu 3 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary 3 lat pozbawienia wolności dla Mieczysława G. oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu,

który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne podejrzanego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Eugeniusz M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnie przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102)

XXII. w dniu 3 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary na 3 lata pozbawienia wolności dla Tadeusza N. oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 58 kk z 1969r. w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia, nastroje lub oceny własne podejrzanego, wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Eugeniusz M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i

poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnie przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102)

XXIII. w dniu 3 maja 1982 r. w Krakowie, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Krakowie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że chcąc, aby pozbawiono wolności nakłaniał Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie do tego czynu poprzez żądanie wymierzenia kary 3 lata pozbawienia wolności dla Tadeusza Z. oskarżonego o czyn z art. 48 ust. 2 w zw. z ust. 4 i w zb. z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, który nie stanowił przestępstwa, a interpretując w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zebranymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnie rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań – przyjął, że wymieniony rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy treść tych ulotek nie zawierała żadnych fałszywych wiadomości, a była jedynie formą protestu i wyrazem sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, nadto wyrażała jedynie uczucia , nastroje lub oceny własne oskarżonego wykraczające poza zakres pojęciowy „wiadomości”, którym to działaniem Eugeniusz M., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno – politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnie przeciwko ludzkości, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przest. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023r. poz.102).

Sprawa zakończona skierowaniem aktu oskarżenia w dniu 26.06.2023 roku.